

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-60/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Vlaha Bassegli Gozze, predsjednika vijeća, Mirjane Čačić i Ane Berlengi Fellner, članova vijeća te više sudske savjetnice – specijalistice, Ivane Mamić Vuković, kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Upravnog suda u Splitu, Split, Put Supavla 1, OIB 45765887838, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, u Zagrebu, Trg žrtava fašizma 3, OIB 68011638990, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Udruge Amagi iz Sesveta, Mostarska ulica 44, OIB 17371863135, radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 25. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Poništava se rješenje Republike Hrvatske, Povjerenika za informiranje, KLASA: UP/II-008-07/26-01/35, URBROJ: 401-01/10-26-6 od 16. ožujka 2026.

II. Poništava se rješenje Upravnog suda u Splitu, poslovni broj PPI - 22/2025 od 18. prosinca 2025.

III. Zahtjev zainteresirane osobe za pristup informacijama od 26. studenoga 2025. dostavlja se Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije na daljnje postupanje.

Obrazloženje

1. Zahtjevom za pravo na pristup informacijama od 26. studenoga 2025., podnesenim Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, zainteresirana osoba traži da joj se omogući pristup informaciji o službenim adresama elektroničke pošte svih sudaca i svih sudova u Republici Hrvatskoj.

1.2. Dopisom Ministarstva pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, KLASA: 008-03/25-01/104, URBROJ: 514-14-03-02/01-25-02 od 4. prosinca 2025., naprijed navedeni zahtjev ustupljen je, prema priloženoj dostavnoj listi i temeljem članka 21. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13., 85/15. i 69/22., u daljnjem tekstu Zakon), svim sudovima u Republici Hrvatskoj.

1.3. Nakon zaprimanja dijela ustupljenog zahtjeva, rješenjem Upravnog suda u Splitu, broj PPI - 22/2025 od 18. prosinca 2025., odbijen je zahtjev zainteresirane osobe, uz obrazloženje tog suda kako iz provedenog testa razmjernosti proizlazi da

pravo na zaštitu osobnih podataka sudaca tog suda prevladava javni interes za dostavom tražene informacije.

1.4. Osporenim rješenjem tuženik je poništio naprijed navedeno rješenje te istim odobrio zainteresiranoj osobi pravo na pristup službenim adresama elektroničke pošte svih sudaca Upravnog suda u Splitu, dok je tom sudu naložio da u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja po istom postupi.

2. Osporavajući zakonitost naprijed navedenog stava tužitelj smatra kako je isti utemeljen na pogrešnoj primjeni mjerodavnih odredbi Zakona. Pozivajući se na odredbe Zakona tužitelj ukazuje kako se tražena informacija sastoji se od imena i prezimena sudaca, iz kojeg razloga ona sadržava osobne podatke koji se mogu obrađivati isključivo pod uvjetima propisanim Uredbom (EU) 2016/679 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. travnja 2016. (Službeni list Europske unije L 119). Ističe da adrese elektroničke pošte, koje su dodijeljene sucima, služe za međusobnu internu komunikaciju te da stoga takva adresa nije namijenjena javnosti, odnosno komunikaciji sa strankama. Ukazuje kako je komunikacija stranaka sa Sudom i pristup Sudu, propisana Sudskim poslovnikom i Zakonom o upravnim sporovima. Smatra da bi u slučaju javne dostupnosti adresa elektroničke pošte sudaca, došlo do nedozvoljene komunikacije stranaka i suda, odnosno komunikacije koja nije dovoljno transparentna i koja ostavlja mogućim pritiske, prijetnje i druge oblike utjecaja na suca kojem je predmet dodijeljen u rad, a što bi po njegovom mišljenju bilo protivno članku 6. stavku 1. Zakona o sudovima. Iz svega navedenog zaključuje da u konkretnom slučaju ne prevladava javni interes da se adrese elektroničke pošte sudaca učine javno dostupnim, budući da se ne radi o načinu na koji sudovi u obavljanju sudbene vlasti komuniciraju sa strankama. Predlaže ovom sudu da poništi osporavano rješenje tuženika.

3. Tuženik, u svom odgovoru, navodi kako je neosnovano pozivanje tužitelja na članak 15. stavak 2. točku 4. Zakona, jer je on u žalbenom postupku primjenjivao ustaljenu praksu naslovnog suda kojom je zauzet stav da okolnosti o eventualno budućim radnjama podnositelja ne predstavljaju zakonom propisani razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama. Nadalje, smatra i kako određenja iz Sudskog poslovnika, a kojima se uređuje način komunikacije suda sa strankama, nije razlog za ograničenje prava na pristup informacijama. Ovom dodaje da službena adresa elektroničke pošte suca nije informacija čije otkrivanje može narušiti neovisnost i nepristranost sudbene vlasti, jer predmet ovog postupka nije rasprava o načinu komunikacije suda sa strankama, kao i što članak 6. Zakona o sudovima nije norma koja sama po sebi ograničava pravo na pristup informacijama. Ovom dodaje da uskrata davanja tražene informacije ne bi spriječila zainteresiranu osobu ili druge osobe da pokušaju utjecati na donošenje sudskih odluka slanjem brojnih podnesaka na adresu sudske pisarnice ili slanjem brojnih podnesaka ili pritužbi, putem zemaljske pošte. Pozivajući se na praksu Općeg suda EU, koja se odnosi na ograničenje radi zaštite sudskog postupka, zaključuje da neovisnost i nepristranost sudstva nije samostalan razlog za ograničavanje prava na pristup informacijama, već se navedeno mora ispitivati uz konkretno zakonsko ograničenje iz Zakona o pravu na pristup informacijama. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev i na snazi ostavi osporeno rješenje.

4. Zainteresirana osoba, svojim dopisom od 8. svibnja 2026., navodi kako je potrebno pribaviti cjelovitu usporednu dokumentaciju svih sudova u Republici Hrvatskoj, kojima je bio ustupljen njegov zahtjev za pristup informacijama i kojim su tražene službene e-mail adrese sudaca i službeni e-mail kontakti sudova. Smatra da

postupanje svih sudova vezano za isti zahtjev čini relevantnu dokaznu i činjeničnu cjelinu te da je ta dokumentacija nužna da bi se utvrdilo: koji su sudovi dostavili tražene informacije, koji su sudovi odbili dostavu informacije, koji su sudovi proveli test razmjernosti i javnog interesa, koji su sudovi žalbe prosljedili Povjereniku za informiranje, koji su sudovi postupili po rješenju Povjerenika za informiranje, koji su sudovi odbili postupiti po rješenju Povjerenika i pokrenuli upravni spor i zašto u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji postoje bitno različita postupanja sudova. Smatra da je takva usporedba bitna za ocjenu zakonitosti, razmjernosti, pravne sigurnosti i jednakosti postupanja tijela javne vlasti. Ističe da samo pojedini sudovi tvrde da bi dostava tražene informacije ugrozila neovisnost i nepristranost sudstva te da se takvi stavovi moraju činjenično i pravno preispitati.

5. U ovoj upravnoj stvari sporna je primjena materijalnog prava, dok činjenice nisu sporne. Nadalje, stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave iz članka 98. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 36/24. – u daljnjem tekstu ZUS) te je Sud na temelju citiranog članka Zakona spor riješio bez rasprave.

6. Radi ocjene zakonitosti osporenog rješenja Sud je u istog izvršio uvid, kao i uvid u priložene isprave.

7. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je, sukladno članku 114. stavak 3. ZUS-a, utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan, iz razloga ove odluke.

8. Člankom 21. stavkom 1. Zakona propisano je da ako tijelo javne vlasti ne posjeduje informaciju, a ima saznanja o tijelu koje je posjeduje, dužno je, bez odgode, a najkasnije u roku od osam dana od zaprimanja zahtjeva, ustupiti zahtjev tome tijelu, a o čemu će obavijestiti podnositelja. Rokovi ostvarivanja prava na pristup informaciji računaju se od dana kada je nadležno tijelo javne vlasti zaprimilo ustupljeni zahtjev.

9. Ponovljeno, u ovom predmetu nije sporno da je zainteresirana osoba svoj zahtjev za pristup informaciji o dostavi službenih e-mail adresa svih sudaca i svih sudova u Republici Hrvatskoj podnijela Ministarstvu pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, a koje javnopravno tijelo je potom i temeljem naprijed citirane odredbe Zakona, predmet ustupilo svim sudovima na teritoriju Republike Hrvatske, smatrajući kako upravo ta tijela posjeduju traženu informaciju. Sud ovakvo postupanje Ministarstva pravosuđa nalazi nezakonitim, iz razloga kako slijedi.

10. Prvotno da bi naprijed navedena odredba uopće mogla biti primijenjena, uz okolnost da je javnopravnom tijelu poznato da netko drugo tijelo ima traženu informaciju, potrebno je da tijelo koje zahtjev ustupa „ne posjeduje informaciju“.

11. Člankom 71. stavkom 1. Zakona o sudovima (Narodne novine, broj 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22., 16/23., 155/23., 36/24. i 136/25.) propisano je da ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa obavlja poslove pravosudne uprave, a prema stavku 2. toga članka u obavljanju poslova pravosudne uprave ministarstvo nadležno za poslove pravosuđa obraća se predsjedniku odgovarajućeg suda.

11.1. Člankom 72. stavkom 1. točkama 3. i 4. Zakona o sudovima propisano je da u pravosudnu upravu spadaju poslovi koji služe obavljanju sudbene vlasti uključujući i osiguranje materijalnih, financijskih, prostornih i drugih uvjeta za rad sudova i informatizacija sudova.

12. Sukladno citiranim normama Zakona o sudovima proizlazi kako poslove pravosudne uprave obavlja Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije te da ono osigurava potporu svim poslovnim procesima sudova, uključujući i potporu vezano za korištenje informatičke infrastrukture. Stoga je razumljivo da upravo Ministarstvo, a koje i u svom nazivu sadrži digitalnu transformaciju, posjeduje traženu

informaciju, a što uostalom dokazuje i okolnost da je Zahtjev za pristup informacijama prema dostavnoj listi upućen upravo na e-mail adrese svim službenicima za informiranje, svakog pojedinog suda na teritoriju Republike Hrvatske, pri čemu Sud skreće pozornost da je domena svih tih adresa „pravosudje.hr“.

13. Uvidom u javno dostupni pretraživač „domene.hr“ Sud utvrđuje kako je domena „pravosudje.hr“ zauzeta po Ministarstvu pravosuđa u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 49., te da je ta domena registrirana sa maila informatika@pravosudje.hr na serverima naziva dns.pravosudje.hr i dns2.pravosudje.hr. Iz navedenog nedvosmisleno proizlazi kako je Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije, dakle javnopravno tijelo kojem je prvotno podnesen zahtjev, ne samo posjednik informacije, već i osobnost koja je informaciju izradila u okviru djelokruga, ili u vezi s organizacijom svog rada, a što tada to tijelo, a ne sud, čini tijelom javne vlasti iz članka 5. točke 2. koje posjeduje informaciju u smislu članka 5. točke 3. Zakona.

14. Sukladno citiranoj odredbi ovaj Sud nalazi da nisu postojali uvjeti da Ministarstvo ustupi zahtjev tužitelju, a koji traženu informaciju nije kreirao, niti uostalom mora imati podatak o službenim e-kontaktima drugih sudova, a koji podatak je zahtjevom zainteresirane osobe jednako tražen. Sud primjećuje i kako je Ministarstvo kojem je zahtjev podnesen, ustupom zahtjeva brojnim sudovima kreiralo situaciju u kojoj su nastale različite odluke, čime je kreirana pravan nesigurnost, a na koju okolnost zainteresirana osoba jasno upozorava.

15. Budući je tužitelj donio odluku po nezakonito ustupljenom zahtjevu, istim je djelovao izvan svoje nadležnosti, čime je uspostavio nezakonitu odluku. Propuštajući da utvrdi opisanu nezakonitost tuženik je odlučivao o rješenju nenadležne osobe, bez da je odluku o tome ishodio od stvarnog nositelja informacije, čime je i on posljedično sačinio nezakonito rješenje. Iz navedenih razloga odlučeno je kao u točkama I i II izreke ove presude.

16. Člankom 115. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09. i 110/21., u daljnjem tekstu: ZUP), propisano je da drugostupanjsko tijelo u postupanju po žalbi pazi po službenoj dužnosti na nadležnost i postojanje razloga za oglašivanje rješenja ništavim.

16.1. Člankom 117. stavkom 3. ZUP-a određeno je da ako drugostupanjsko tijelo utvrdi da je prvostupanjsko rješenje donijelo nenadležno tijelo, poništiti će to rješenje po službenoj dužnosti i dostaviti predmet nadležnom tijelu na rješavanje.

17. Nakon odluke o nezakonitosti rješenja tuženika i postupajući u sporu pune jurisdikcije, odlučeno je kao u točki III izreke ove presude.

18. Trebalo je stoga, temeljem članka 117. stavka 1. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 25. lipnja 2026.

Predsjednik vijeća
Vlaho Bassegli Gozze, v.r.